

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

13 juni 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de opvolging van de motie inzake het taalgebruik bij de urgentiediensten in en rond Brussel

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie, over het feit of de auteur van de studie over de vernederlandsing van het straatbeeld en de toepassing van de taalwetgeving, betrokken is bij het overleg over de uitvoering ervan bij De Lijn

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

Woensdag 13 juni 2001

VOORZITTER : De heer Stefaan Platteau

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.05 uur.*

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de opvolging van de motie inzake het taalgebruik bij de urgentiediensten in en rond Brussel

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de opvolging van de motie inzake het taalgebruik bij de urgentiediensten in en rond Brussel.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, op 22 september 2000 heeft de Vlaamse regering een actieplan goedgekeurd inzake de niet-naleving van de taalwetgeving in Brussel. In het kader van dit actieplan is minister Anciaux gemachtigd om de problematiek van de algemene ééntalige dienstverlening in de openbare ziekenhuizen, van de niet-tweetalige dienstverlening van de medische urgentiediensten en van de ééntalige spoedgevallendienst in alle Brusselse ziekenhuizen aan te kaarten op de interministeriële conferentie (IMC) Volksgezondheid en Drugsbeleid.

Ten gevolge van een interpellatie over hetzelfde onderwerp van 31 januari 2001 werd een motie ingediend. Deze motie, die nadien op 21 februari 2001 door het Vlaams Parlement werd goedgekeurd, vraagt de Vlaamse regering om de taalproblematiek in de Brusselse gezondheidszorg effectief op de agenda van de interministeriële conferentie te plaatsen. Aangezien dit eigenlijk al was toegezegd, was deze vraag een beetje overbodig.

Deze motie stelt tevens dat de Vlaamse regering een voorafgaand overleg met de Nederlandstalige leden van de federale regering en met de leden van het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) moet organiseren. Het is me niet duidelijk of dit overleg effectief heeft plaatsgevonden en of er toen een strategie is bepaald om dit onderwerp op de interministeriële conferentie te bespreken.

Op 16 mei 2001 hebben we in deze commissie een gedachtewisseling met minister Vogels gehouden. Bij die gelegenheid heeft zij ons tevens een nota bezorgd. Uit die gedachtewisseling en uit die nota is gebleken dat de interministeriële conferentie van maart 2001 niet verder is geraakt dan het intrappen van een aantal open deuren. Zo is gesteld dat het hier om een complexe problematiek gaat. Dat wisten we uiteraard al lang. Er is ook gesteld dat dit niet de verantwoordelijkheid van één regering is. Dit was ons ook al langer duidelijk. Ten slotte is ook gesteld dat duurzame oplossingen slechts tot stand kunnen komen indien alle betrokken ministers aan de kar trekken. Dit is eenvoudigweg een logisch gevolg van de vorige twee punten.

De interministeriële conferentie van maart 2001 heeft evenwel toch iets concreets opgeleverd, namelijk dat er een onderzoek zal komen naar de tweetaligheid van de Brusselse openbare ziekenhuizen, van de diensten voor spoedopname en van de urgentiediensten. Het gaat hier niet enkel om de diensten binnen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, maar ook om de gewestoverschrijdende diensten. Deze problematiek rijst immers ook in de Vlaamse Rand.

Voor het overige komt het besluit van de interministeriële conferentie overeen met de uitspraken die minister Vogels tevoren al in het Vlaams Parlement had gedaan. In dit dossier kan en mag men enkel rekenen op de hoffelijkheid van de betrokkenen en op een mentaliteitswijziging. Hoewel

Van Nieuwenhuysen

men dit laatste element door middel van enkele taallessen in de hand zou kunnen werken, moeten de operationele diensten van de ziekenhuizen zelf initiatieven nemen.

Aangezien dit geen bevredigend resultaat is, heb ik een interpellatieverzoek ingediend. Sindsdien is er evenwel nog een interministeriële conferentie geweest, namelijk op 30 mei 2001. Als ik de verklaringen van minister Vogels in de pers mag geloven, zit er nu toch wat beweging in de zaak. Met betrekking tot de Brusselse ziekenhuizen is de oprichting van een taakklachtenmeldpunt nog maar eens als een konijn uit een hoed getoverd. De conferentie heeft blijkbaar besloten om naast de bestaande initiatieven nog een specifiek meldpunt voor taakklachten in de ziekenhuizen te creëren. Naar aanleiding van de recente besprekingen van begrotingswijziging heb ik er al op gewezen dat dit misschien iets teveel van het goede zal worden.

Een aanvullende vraag inzake de beslissingen van de interministeriële conferentie is uiteraard wie er moet instaan voor de werking en voor de bekostiging van dit taakklachtenmeldpunt.

De belangrijkste bedoeling van dit meldpunt is het nagaan van de omvang van het probleem in de verschillende sectoren. Als ik het goed heb begrepen, was dit dossier al eerder samengesteld door een werkgroep van kabinetten van de Vlaamse regering. De minister heeft indertijd verklaard dat hij zo'n dossier wou opstellen om de interministeriële conferentie van maart 2001 voor te bereiden en om de mensen die nog niet overtuigd zijn te overhalen.

Ik twijfel eraan of een dergelijk meldpunt nog een wezenlijke bijdrage kan leveren. Ik deel overigens het standpunt van een aantal mensen die menen dat iemand die een ziekenhuis verlaat andere beslommeringen heeft dan het bezoeken van een taakklachtenmeldpunt. Ik meen trouwens dat ik de vader van de minister dit standpunt op de radio heb horen verdedigen. De registraties van dit meldpunt zullen niet representatief zijn.

Ik heb zelf ondervonden hoe het er in de Brusselse ziekenhuizen aan toe gaat. Mijn ervaringen bestrijken een periode van 30 tot 40 jaar. *(Opmerkingen van minister Bert Anciaux)*

Ik ben verhuisd. Dit betekent echter niet dat ik mijn banden met Brussel heb verbroken. *(Opmerkingen van minister Bert Anciaux en van de voorzitter)*

Ik stel vast dat er in Brussel op al die tijd weinig of niets in goede zin is veranderd. Ik zou zelfs durven stellen dat het tegendeel waar is. Ik geloof dan ook niet in de gunstige effecten van zo'n meldpunt. Ik ben er persoonlijk van overtuigd dat het hier gaat om een zoveelste poging om dit dossier op de lange baan te schuiven.

Deze aanpak zal de bestaande problemen niet oplossen. Ik kan niet langer aanvaarden dat we niet in staat zijn om onze eigen bevolking in onze eigen hoofdstad en zelfs in ons eigen gewest een volwaardige medische hulpverlening te verschaffen.

Als ik op de mededelingen van minister Vogels mag afgaan, zou er in verband met de medische noodhulp een doorbraak zijn gerealiseerd. De taal zou een bijkomende erkenningsnorm worden voor de MUG's en voor de nooddienst 100. Aangezien we dit steeds hebben gevraagd, zou dit bericht ons moeten verheugen. Ik ben evenwel zeer voorzichtig geworden. In 1998 heeft toenmalig federaal minister Colla dit al eens toegezegd aan toenmalig Vlaams minister Demeester. Het KB van 21 september 1998 bevatte de criteria voor de erkenning van die hulpdiensten. In dit KB was van de taalvoorwaarde evenwel niet langer sprake.

Vorig jaar heeft federaal minister Aelvoet bevoegd voor volksgezondheid in het federaal parlement beloofd dat de interventiecentrale voortaan vanuit Leuven zou opereren, en dat de hulpdiensten mogelijk vanuit Halle zouden vertrekken. Ook Asse was daarvoor kandidaat. Later bleek echter dat mevrouw Aelvoet was teruggefloten door federaal minister van Binnenlandse Zaken Duquesne. Zijn de afspraken die gemaakt zijn op de interministeriële conferentie dan wel waterdicht? Waren alle deelnemers aan de conferentie het erover eens? Werden er spijkerharde garanties bedongen voor de uitvoering ervan?

Ik weet niet of u in mei aanwezig was op de interministeriële conferentie, maar neemt u vrede met de oplossing die nu uit de bus is gekomen, namelijk het meldpunt voor taakklachten? Zo niet, welke stappen onderneemt u om een begin van een einde te maken aan deze onaanvaardbare toestand? Voor de Vlaamse Rand moet het mogelijk zijn het zo te organiseren dat de hulpdiensten en de centrale niet meer vanuit Brussel opereren.

Specifiek met betrekking tot Brussel herinner ik u eraan dat u in januari van dit jaar te kennen hebt gegeven niet uit te sluiten dat de Vlaamse Gemeenschap er eventueel voor zou kiezen om bijkomende unicommunautaire Vlaamse ziekenhuizen

Van Nieuwenhuysen

te verwerven. U zei dat daar tijd voor nodig was, en dat klopt ook, maar het idee circuleert al een hele tijd. De toestand blijft intussen ongewijzigd. Uiteraard is er het probleem dat er geen tweetalig personeel wordt gevonden.

Initiatieven zoals Pro Medicis, waarvan de nota hier ter tafel ligt, zijn goed bedoeld, maar ik geloof er eigenlijk niet meer in. We moeten daadwerkelijk streven naar unicommunautaire ziekenhuizen in Brussel. Er is er maar één in Brussel, dus het moet nog verder worden uitgebouwd. Het wordt hoog tijd dat daarover een principiële beslissing wordt genomen, die in de volgende jaren kan worden uitgewerkt. Wanneer zult u daar werk van maken ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, op het vlak van de toepassing van de taalwetgeving in de Brusselse ziekenhuizen is het voorbije jaar heel wat werk verzet. Bovendien heb ik nog heel wat andere plannen om in dit dossier aan de kar te blijven trekken. Ik geef u een kort relaas van de gebeurtenissen tijdens de laatste tien maanden.

In augustus 2000 was ik samen met vele Vlaamse Brusselaars en andere Vlamingen verontwaardigd over het taalincident dat zich had voorgedaan in een openbaar ziekenhuis in Etterbeek. Een Nederlandstalige vrouw had zich er aangediend met een hoofdwonde. Niemand van het aanwezige personeel kon haar echter in haar eigen taal te woord staan. Bovendien waren de verantwoordelijken van het ziekenhuis ronduit onbeleefd.

Dit incident bracht de bal opnieuw aan het rollen. Ik uitte publiekelijk mijn verontwaardiging, lanceerde voorstellen en kondigde verdere acties aan. Die kwamen er op 22 september 2000. Op mijn initiatief keurde de Vlaamse regering een nota goed waarin onder meer stond dat de slechte kennis van het Nederlands bij de Brusselse openbare ziekenhuizen, de MUG-diensten en de spoedopnamediensten van alle ziekenhuizen aangekaart zou worden op de interministeriële conferentie voor Volksgezondheid.

Minister Vogels bracht deze vraag van de Vlaamse regering ter sprake op de eerstvolgende IMC van 25 oktober 2000. Daar werd beslist een werkgroep te installeren met als opdracht op de eerstvolgende IMC van 2001 voorstellen te formuleren over de taaltoestand in Brusselse ziekenhuizen. De inhoud

van de missie van de werkgroep kwam precies overeen met de pijnpunten die de Vlaamse regering in haar beslissing van 22 september 2000 liet opnemen, namelijk de taalwetgeving in de openbare ziekenhuizen, de taalwetgeving in de Brusselse MUG's en de taalwetgeving in de spoedopnamediensten.

Tijdens de voorbereiding van deze werkgroep liet ik niets aan het toeval over. Uiteraard was er nauw overleg tussen mijn kabinet en het kabinet van minister Vogels. Er was een gezamenlijk overleg met mensen uit de Brusselse welzijnssector, vooral uit de kringen van de VZW Pro Medicis. Na briefwisseling met de collegeleden van de VGC werd hierover ten slotte ook van gedachten gewisseld in het college van de VGC.

Aan de werkzaamheden van de werkgroep van deze IMC namen aan Vlaamse kant mijn kabinet en het kabinet van minister Vogels deel, aan federale kant de kabinetten van de ministers Aelvoet en Vandenbroucke, en verder de kabinetten van de collegeleden van de VGC, naast een aantal Franstaligen.

De werkgroep vergaderde in het totaal viermaal. Tijdens de eerste vergadering werd de missie van de werkgroep nader omschreven en werden er werkafspraken gemaakt. Tijdens de tweede vergadering in februari werden twee teksten neergelegd met voorstellen tot verbetering. Een van deze teksten werd voorgesteld door mijn kabinet en het kabinet van minister Vogels. Tijdens de derde vergadering kwamen de voorzitter van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht en de vice-gouverneur van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een toelichting geven. In de laatste werkgroepvergadering werd ten slotte getracht enkele punten van consensus af te bakenen.

Het overleg in de werkgroepen verliep niet altijd vlot. Ik heb er al op gewezen dat, vooral tijdens de tweede werkgroepvergadering, bijvoorbeeld het kabinet van minister Gosuin van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering niet eens bereid was tot zelfs maar een erkenning van de problematiek. Dat roept bij mij alvast de vraag op of de IMC wel de beste formule is. We kunnen dat echter alleen weten door het te proberen. Zou een rechtstreeks overleg niet meer vruchten afwerpen dan een formule waarbij een consensus moet gezocht worden tussen al de betrokken kabinetten, inclusief de Franstalige ? Ik kom daar nog op terug. Eerst ga ik even in op de resultaten van de IMC.

Anciaux

Ik wil een onderscheid maken tussen de punten die tijdens de voorbereidende vergaderingen van de IMC behandeld werden en daardoor als het ware versneld werden. De IMC kan ook twee echte resultaten voorleggen.

Tijdens de laatste vergadering werden de plannen toegelicht in verband met de taalexamens voor het behalen van een brevet van tweetaligheid bij Selor. Het probleem was reeds langer bekend. De officiële taalexamens zijn vaak niet aangepast aan de functies waarvoor een taalbrevet vereist is. Op de werkgroep bleek duidelijk dat er stappen werden gezet in de goede richting. Uiteraard is dit niet de verdienste van de IMC. Deze goede maatregel werd ook al voorgesteld in het zogenaamde taalhoffelijkheidssakkoord. Nu lijkt er evenwel schot in de zaak te komen.

Tijdens de werkgroepvergadering bleek duidelijk dat er op de arbeidsmarkt geen overschot is aan tweetalig medisch, paramedisch of verpleegkundig personeel. Daarom werd gesuggereerd bij de ministers van Onderwijs van de Franse en de Vlaamse Gemeenschap te polsen naar de mogelijkheden van uitwisselingsprogramma's tussen opleidingen voor medisch, paramedisch en verpleegkundig personeel. De uitwisseling kan zowel betrekking hebben op studiejaar als op verplichte stageplaatsen.

Mijn medewerkers hebben deze vraag al besproken met kabinetsmedewerkers van de Vlaamse minister van Onderwijs. Momenteel wordt getracht de reeds bestaande uitwisseling in kaart te brengen. Dit kan een aanzet zijn om verdere onderhandelingen aan te gaan voor het uitbreiden van het aanbod van zo'n uitwisseling.

Twee concrete resultaten van de IMC kwamen de voorbije week wel al aan bod in de media. Ten eerste komt er een meldpunt voor klachten. Dat is een goed voornemen. Een nieuwe werkgroepvergadering krijgt de opdracht dit punt op 21 juni eerstkomend verder uit te werken. Ik zal toezien op een correcte invulling ervan. In een van de werkgroepvergaderingen die aan de IMC voorafgingen, werd dit ook al besproken. Het meldpunt moet een bredere opdracht krijgen dan het louter registreren van taalklachten. Behalve geregistreerd, moeten de klachten ook opgevolgd worden. Hoe is de toestand bijvoorbeeld twee maanden na de klacht? Stroomt de klachten door naar de politieke verantwoordelijken? Werden de uurroosters van de ziekenhuizen aangepast om in de toekomst zulke voorvallen te voorkomen? Werd de patiënt op de

hoogte gebracht van het resultaat van zijn klacht? Zoals ik al zei, zal een nieuwe werkgroepvergadering deze beslissing moeten implementeren. Ook mijn medewerkers zullen hierbij betrokken worden. Ik zal niet nalaten ze duidelijke richtlijnen mee te geven.

Met een tweede concreet resultaat moet ik de bewerkingen van de heer Van Nieuwenhuysen weerleggen. Het heeft er inderdaad lange tijd naar uitgezien dat de IMC niet zo ver wou gaan om de tweetaligheid bij de MUG's afdwingbaar te maken. Niet in het minst door de inspanningen vanuit de Vlaamse regering, oordeelde de IMC toch om in het federaal KB op de erkenning van de MUG's ook taalvoorwaarden in te schrijven. Met andere woorden, elk medisch urgentieteam dat een taalgrens overschrijdt, moet de taal van het gewest waar het opereert, machtig zijn.

Dat betekent dat Brusselse urgentiediensten die het Nederlands onmachtig zijn in Brussel en Vlaams-Brabant, in de illegaliteit opereren. Ze dreigen dan ook hun vergunning te verliezen. Samen met de plannen voor een bijkomende MUG-dienst in Halle, stemt dit tot optimisme voor de wantoestanden waarbij patiënten tot diep in Vlaams-Brabant werden opgehaald door ambulances waarin niemand de taal van de patiënt sprak. Ook voor Brussel is dit positief, want ook hier geldt uiteraard de taalvoorwaarde bij de erkenning. Persoonlijk vind ik alvast dit tweede resultaat een doorbraak in een lang aanslepend dossier. Dit is zeker een pluim voor de IMC, waarvoor de Vlaamse regering op mijn voorstel het initiatief nam.

Wat betreft het klachtenmeldpunt zal de verdere implementatie doorslaggevend zijn in het eindoordeel over de IMC. Positief is alvast dat dit initiatief geen vrijblijvende intentieverklaring werd, maar dat er de facto heel concrete afspraken werden gemaakt over de implementatie. Mijn persoonlijk eindoordeel over de IMC is niet negatief. Er zit zeker een sterk punt in. Toch denk ik dat over het geheel van de drieledige missie, het voorgelegde bilan nog onvoldoende is.

Een week voor de IMC rondde de VZW Pro Medicis een belangwekkend onderzoek af. De titel luidde: 'Project ter bevordering van het tweetalig zorgaanbod in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest – Dossier betreffende mogelijke stimuli om de tweetaligheid van de Brusselse gezondheidszorg een extra impuls te geven'. Pro Medicis is, zoals u weet, een VZW waarin ik als minister van Brusselse Aangelegenheden zwaar investeer. 80 percent

Anciaux

van de werking wordt door Brusselse Aangelegenheden gedragen.

De studie stelt een hele reeks grote en kleine, financiële en niet-financiële maatregelen voor om de tweetaligheid in de Brusselse gezondheidszorg een extra impuls te geven. De voorstellen hebben betrekking op de Vlaamse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC), de Vlaamse Gemeenschap en de federale overheid. Het zou me in het kader van deze interpellatie te ver leiden om de voorstellen te bespreken, maar ik heb wel een kopie voor alle commissieleden.

Belangrijk is dat ik deze studie intussen al besproken heb met de Vlaamse regering. We hebben vorige week beslist om van elk voorstel de kost te laten becijferen door de Vlaamse administratie. Ook de kostprijs van de voorstellen die gelanceerd werden met betrekking tot de VGC, de GGC en de federale overheid, zal in detail worden berekend. Minister Vogels engageerde zich om dit op korte termijn te laten berekenen.

Het resultaat van deze berekening moet dan het voorwerp worden van verdere onderhandelingen. De Vlaamse regering gaf me de opdracht onderhandelingen op te starten met het college van de VGC en met de federale overheid. In bilaterale contacten zal bekeken worden waar verdere stappen kunnen worden gezet ter verbetering van de tweetaligheid van de gezondheidszorg in Brussel.

Gezien het positieve – weliswaar bescheiden – resultaat van de IMC, de vele inspanningen die we in dit dossier al geleverd hebben en het recent degelijk opzoekwerk van de VZW Pro Medicis, ben ik voorzichtig optimistisch gestemd over de toekomst van het tweetalig gezondheidsaanbod in Brussel. Ik wil dit ook bekijken in het kader van het Lambertakkoord. Als dit akkoord wordt goedgekeurd, ontstaan nieuwe mogelijkheden en kunnen bijkomende investeringen gebeuren. Ik wacht de volgende weken met spanning af, maar daarna zal duidelijk worden waar we aan toe zijn. We gebruiken deze weken om de nodige berekeningen te maken.

Ik ben echter niet zinnens om het daarbij te laten. De regering zal een engagement aangaan rond projecten die we kunnen opzetten. Het rapport van Pro Medicis is niet zo vrijblijvend als hier wordt voorgesteld. Ik wil daarnaast eigen accenten leggen. Een unicommunautair ziekenhuis lijkt me niet uitgesloten, alhoewel Pro Medicis daar geen voor-

stander van is. Als alle andere wegen niet tot resultaat leiden of er geen politieke wil is om ze te realiseren, dan lijkt me dat een mogelijkheid. Ik heb nooit gezegd dat we daarvoor nieuwe ziekenhuizen moeten bouwen. We onderzoeken wat de kosten en consequenties daarvan zijn. We kunnen eventueel een protocol afsluiten met bestaande ziekenhuizen. Ik wil dit ook bekijken in het kader van de uitbreiding van het zorgaanbod via thuiszorg, en dergelijke.

We hebben via de IMC in elk geval een doorbraak geforceerd. Dit is een belangrijke stap, maar hij volstaat niet. Dit blijft in elk geval mijn absolute prioriteit voor Brussel.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, u bent vrij optimistisch. Ik zou dat optimisme graag met u delen, maar ik blijf een zekere scepsis aanhouden gezien de ervaringen uit het verleden. Er is een en ander verwezenlijkt via de IMC, al vind ik de versoepeling van het taalexamen niet echt een verwezenlijking. De maatregelen inzake opleiding kunnen pas vruchten afwerpen op halflange tot lange termijn, als ze al werken tenminste. Intussen moeten andere initiatieven worden genomen.

Wat betreft de tweetaligheid van de MUG's geef ik u het voordeel van de twijfel. We zullen zien in hoeverre de akkoorden worden nagekomen. Wel blijft voor de MUG-diensten die in Brussel opereren, het probleem van de taalkaders bestaan. Men moet met 30 percent Nederlandstaligen werken om ervoor te zorgen dat de diensten die in en buiten Brussel opereren, op zijn minst tweetalig zijn. Dat is niet zo simpel.

Ik blijf ook mijn scepsis behouden ten aanzien van het meldpunt Taalklachten. We moeten ons geen beeld meer vormen van de problemen, het is duidelijk waar het schort. Als men minister Gosuin vandaag niet kan overtuigen, dan zal men hem morgen ook niet kunnen overtuigen, zelfs al beschikt men over rapporten die door het meldpunt zijn opgemaakt op basis van werkelijke ervaringen. Ik geloof niet dat men mensen van kwade wil hiermee kan overtuigen. Op die manier blijft men de problemen voor zich uit schuiven.

Het verheugt me dat de minister wil streven naar unicommunautaire ziekenhuizen.

Minister Bert Anciaux : Die ziekenhuizen zullen de facto meertalig zijn.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Dat klopt. Men kan dit trouwens nu al zien in het ziekenhuis van de VUB. Heel wat Franstaligen verblijven in dit ziekenhuis of komen er op consultatie. Die mensen worden steeds in het Frans te woord gestaan. Dit is geen enkel probleem. Indien er een tweede ziekenhuis komt, zal dit daar ook geen probleem vormen.

Het verheugt me dat de minister die denkpiste wil openhouden en momenteel reeds de toekomstige mogelijkheden onderzoekt. Ik ben ervan overtuigd dat het tot stand brengen van een unicommunautair net van ziekenhuizen in Brussel de enige oplossing is om de bestaande problemen op te lossen.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Er is voor deze problemen geen mirakeloplossing. Indien we voor een fundamentele oplossing willen zorgen, zullen we een veelvoud aan maatregelen moeten treffen. Indien we vooruit willen gaan, moeten we optimistisch zijn. Ik snap niet hoe mensen die van nature pessimistisch of sceptisch zijn ooit tot nieuwe en creatieve ideeën kunnen komen. Indien we problemen willen oplossen die al dertig tot vijftig jaar bestaan, moeten we proberen om bepaalde zaken te veranderen. Men kan uiteraard de vaststelling maken dat men niets kan veranderen. Wie het hierbij laat, heeft misschien zijn plicht gedaan, maar ik beschouw die houding als een schromelijke vorm van onverantwoordelijkheid. We moeten blijven proberen. Ik zal niet ophouden met proberen vooraleer er fundamentele verbeteringen zijn gerealiseerd.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, ik heb nog enkele korte vragen met betrekking tot het meldpunt. Wanneer verwacht u dat dit meldpunt tot een duidelijk beeld zal komen ? Wanneer verwacht u dat deze zaak zal worden afgerond ? Wanneer verwacht u dat de bevindingen van dit meldpunt zullen worden opgevolgd ?

Minister Bert Anciaux : Ik verwacht zo snel mogelijk resultaten. Op 21 juni 2001 komt de werkgroep samen om de gemaakte afspraken te concretiseren en te implementeren. Dit betekent dat ik u vandaag nog niet meer kan zeggen.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, in de korte tijd dat ik al lid ben van het Vlaams Parlement heb ik hier al veel horen praten over de toepassing van de taalwetgeving in Brussel. Ik ervaar dit als een belangrijk probleem. Ik bewonder de mensen die hier nog zoveel werk van maken. Ik wil er echter op wijzen dat de taalwetgeving al lang is vastgelegd en wettelijk is verankerd. Het is duidelijk dat men dit niet kan betwisten. Men kan wel verwijzen naar maatschappelijke evoluties. Die evoluties zijn evenwel niet van die aard dat ze een verandering van de taalwetgeving noodzakelijk maken.

Een ander aspect van de discussie is de gezondheidssector. Het gaat hier om een bijzonder deel van de gezondheidszorg, namelijk de urgentiediensten. We weten allemaal wat een MUG moet doen : mensen in nood helpen. Soms komt het op enkele minuten aan. Haast altijd moet het zeer snel gaan. Soms is het van belang dat een patiënt nog wat informatie kan geven. Indien de mensen die de patiënt ondervragen geen Nederlands begrijpen, kan dit de dood tot gevolg hebben.

Hoewel ik bewondering koester voor de leden van het Vlaams Parlement die hier zo lang over kunnen praten, is het voor mij een duidelijke zaak. Als Nederlandstalige volksvertegenwoordigers en ministers moeten we eisen dat de taalwetgeving correct wordt toegepast. Indien er iets scheelt aan de taalwetgeving, dan kunnen we de taalwetgeving bijsturen en tekortkomingen wegwerken. In dat geval zal ik de discussie graag mee voeren. Voor het overige zou ik liefst niet te veel meer over de toepassing van de taalwetgeving horen. Ik wil hier niet langer tijd verliezen. We moeten onze eisen stellen. De leden van de federale regering moeten maar eens inzien dat de Vlamingen ook hun verdiensten hebben en dat ze hun rechten in het Brusselse opeisen. We zullen onze onderdanen niet in de steek laten. We zullen hen blijven verdedigen.

Mijnheer de minister, u hebt gezegd dat u het hier niet bij wilt laten. Ik hoor het u graag zeggen. U moet beseffen dat u niet alleen staat. De voorzitter heeft het al gezegd. Ik heb het tijdens een plenaire zitting ook al eens gezegd : het is genoeg geweest.

De voorzitter : Mijnheer Moreau, ik ben het volledig met u eens.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, omwille van het grote psychologische belang betreft mijn enige vraag de implementatie

Van Vaerenbergh

van de taalconforme MUG's. Ik zal dit even illustreren aan de hand van twee voorbeelden.

Een aantal maanden geleden heeft zich voor mijn deur een verkeersongeval voorgedaan. De MUG van het Erasmusziekenhuis handelde duidelijk niet correct. Niemand van de aanwezigen sprak Nederlands.

De dienst 100 van de brandweer van Lennik is verplicht om op al haar materiaal tweetalige opschriften aan te brengen. Men vreest immers dat er anders iemand zal komen opdagen die niet weet wat er precies is en hoe het precies werkt.

Deze tekenen aan de wand onderstrepen het belang van Nederlandstalige MUG's.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ben niet van plan om hier veel woorden aan vuil te maken. Men kan in het Vlaams Parlement verklaren dat de taalwetgeving moet worden nageleefd, maar daarmee heeft men ze nog niet doen naleven. Aangezien niet iedereen de wet op dezelfde manier interpreteert, gaat het hier om een werk van lange adem.

De bestaande problematiek betreft niet enkel de openbare ziekenhuizen. Er zijn drie verschillende domeinen waar de taalwetgeving ons inziens een gegeven van openbare orde vormt. De Franstaligen hebben de taalwetgeving op die vlakken steeds anders geïnterpreteerd.

Enkel door middel van concrete maatregelen kunnen we stappen vooruit zetten. We weten al een tijdje dat roepen en tieren dat alles in orde moet komen niet zal helpen. Ik vind het nuttig en belangrijk dat het Vlaams Parlement en deze commissie hier veel aandacht aan besteden. Ik ben zinnens om door te gaan. Ik voel me gesterkt door de steun die ik van het Vlaams Parlement krijg. We weten echter al lang dat de problematiek niet opgelost is op het ogenblik dat we hier een akkoord bereiken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie, over het feit of de auteur van de studie over de vernederlandsing van het straatbeeld en de toepassing van de taalwetgeving, betrokken is bij het overleg over de uitvoering ervan bij De Lijn

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie, over het feit of de auteur van de studie over de vernederlandsing van het straatbeeld en de toepassing van de taalwetgeving, betrokken is bij het overleg over de uitvoering ervan bij De Lijn.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijn vraag blijft een beetje in de sfeer van de taalwetgeving. Het is niet de eerste keer dat de minister vragen krijgt over het taalgebruik van De Lijn in de Vlaamse Rand.

Mijns inziens kan De Lijn een – bescheiden – bijdrage leveren aan het streefdoel van de Vlaamse regering om het Vlaams karakter van de randgemeenten rond Brussel in stand te houden en te versterken. Een hele tijd geleden al hebben we kennis genomen van de studie van professor Boes. Daarin wordt uiteengezet wat terzake kan en niet kan, wat moet en niet moet. Op 25 mei van vorig jaar heeft de heer Van Vaerenbergh u hierover al ondervraagd. U hebt toen toegezegd maatregelen te zullen treffen met betrekking tot de displays van de voertuigen van De Lijn.

Voor de reclame die op de voertuigen wordt gevoerd, zou dat echter wat moeilijker liggen, en ook aangaande de uurroosters van De Lijn in de faciliteitengemeenten, moest u het nog eens nagaan. Professor Boes had in zijn studie alleszins aangegeven dat die in de faciliteitengemeenten in feite een-talig Nederlands moeten zijn. U hebt toen geantwoord aan de heer Van Vaerenbergh : 'Ik engageer me ertoe een overleg te organiseren met professor Boes, De Lijn en de afdeling Leuven om een pragmatische oplossing te vinden.'

Enkele maanden geleden, op 7 maart 2001, hebben we een hoorzitting gehouden met professor Boes. Tot mijn verrassing bleek dat hij hoegenaamd niet bij zo'n overleg betrokken was geweest, als er al

Van Nieuwenhuysen

zo'n overleg was geweest. Ik heb u daarover een schriftelijke vraag gesteld, waarop u antwoordde dat er op 19 april 2001 een overleg is geweest met afgevaardigden van uw kabinet, van het kabinet van minister Anciaux en van de Vlaamse Vervoersmaatschappij. Er zou onder meer gepraat zijn over de praktische toepassingsmodaliteiten van de bewuste studie bij De Lijn.

Op mijn specifieke vraag of professor Boes daarop was uitgenodigd, hebt u niet geantwoord. Daarom stel ik ze vandaag opnieuw. Als dat niet gebeurt is, waarom dan niet? Professor Boes had, met zijn kennis terzake, zeker een inbreng in dit overleg kunnen doen. Zijn er nieuwe elementen die zijn aanwezigheid niet langer gewenst of nuttig maken? Of is het de bedoeling alsnog zo'n overleg te organiseren waarbij hij wel wordt betrokken?

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, terugkomend op mijn interpellatie van vorig jaar, moet ik zeggen dat de TEC in Halle nog steeds eentalig Frans werkt, terwijl de bussen van De Lijn op de Ninoofsesteenweg tweetalig zijn. Er is dus een verschillende interpretatie van de regels omtrent het taalgebruik.

Mijnheer de minister, u hebt vorige keer gezegd dat het mogelijk moet zijn om het taalgebruik aan te passen aan de plaats waar wordt gereden. Dat gebeurt echter niet. Ik heb het gisteren speciaal nagekeken, met het oog op deze vraag om uitleg. Er staat nog steeds in grote letters 'Bruxelles' op de bussen. Louter toevallig zag ik gisteren op de regionale TV een item over de bussen. Ook daarin was in het groot 'Bruxelles' te zien op de bussen in Vlaams-Brabant. Ik heb daar helemaal geen principieel bezwaar tegen, maar de lat moet voor iedereen gelijk liggen.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : Mijnheer de voorzitter, collega's, op de vergadering van 19 april 2001, georganiseerd door de Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking op zijn kabinet, was professor Boes niet aanwezig. Zoals reeds gesteld in het antwoord op de schriftelijke vraag, handelde het overleg veeleer over de praktische toepassingsmodaliteiten van de studie van professor Boes, in het licht

van de specifieke problematiek van De Lijn. Tijdens deze vergadering werd vastgesteld dat De Lijn de aanbevelingen van professor Boes reeds in de praktijk bracht. Op dat punt zijn er dus geen problemen.

De opmerkingen van de heer Van Vaerenbergh kloppen echter. Er is een theoretische toetsing gebeurd, en er zijn contacten met professor Boes, die zijn studie heeft gemaakt in opdracht van het provinciebestuur van Vlaams-Brabant. Daarom oordeelde hij het ook niet nodig om daar aanwezig te zijn. Onze opstelling is in theorie correct, maar in de praktijk blijkt ze niet altijd de juiste te zijn.

Ik kan alleen maar herhalen dat de mensen van De Lijn er aandacht aan moeten besteden. De technische mogelijkheden om het te realiseren zijn immers voorhanden. Het duidelijk volgen van de richtlijnen moet verder besproken worden met de chauffeurs.

De problematiek van de reclame en de NV De Streep is veel ingewikkelder. Daarover werd opgemerkt dat er toch rekening mee moet worden gehouden, hoewel we geen dwingende instrumenten hebben. Het valt niet onder de regels, en er is een langdurige overeenkomst die voor mijn tijd gesloten is. We zullen het echter nog eens herhalen.

Mocht het nodig zijn, dan willen we ook opnieuw een overleg organiseren met professor Boes en minister Anciaux. Het probleem is echter niet de theoretische kant van de zaak, maar de implementatie ervan.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, het stoorde me vooral dat u vorig jaar aan de heer Van Vaerenbergh antwoordde dat professor Boes uitgenodigd zou worden om deel te nemen aan zo'n overleg, terwijl de professor achteraf uit de lucht viel toen hem daarnaar gevraagd werd. Maar dat is dus uitgeklaard.

Tot mijn spijt moet ik samen met de heer Van Vaerenbergh vaststellen dat er tot nog toe op het terrein niets te merken is van een toepassing van de mogelijkheden die professor Boes heeft aangegeven. De Lijn bekommert zich er niet om. Ze heeft uiteraard andere zorgen, maar het is toch nodig dat er iets beweegt.

Een tijd geleden hebt u op een andere schriftelijke vraag geantwoord dat GPS zeker mogelijkheden

Van Nieuwenhuysen

biedt. Ook omtrent de uurroosters dringen zich maatregelen zich op. Verder is het perfect mogelijk, ook zonder de taalwetgeving, dat de NV De Streep voor reclame de voorwaarde stelt dat ze in het Nederlands is. Niets verhindert dat. Het is best mogelijk bijvoorbeeld de gevel van een huis te verhuren aan een reclamebureau, en in het contract te laten opnemen dat de reclame die er wordt aangebracht, eentalig Nederlands moet zijn.

De voorzitter : Minister Stevaert heeft het woord.

Minister Steve Stevaert : De Vlaamse Vervoersmaatschappij heeft wel degelijk aandacht voor deze problematiek, maar het is inderdaad niet genoeg. Het technisch systeem waar we naar uitkijken, waarmee de tekst niet meer door de chauffeur zelf doorgedraaid hoeft te worden, maar aangepast

wordt via GPS, is nog niet gerealiseerd. Het lijkt me evenwel de beste oplossing.

In een burgerlijk contract over een reclamepaneel aan uw gevel kunt u inderdaad voorwaarden stellen, maar het contract tussen de Vlaamse overheid en de NV De Streep is al afgesloten. We kunnen dat niet retroactief aanpassen. Dat is een veel moeilijker situatie. Ik deel echter uw bekommernis, die ook de heer Van Vaerenbergh herhaaldelijk heeft geuit. We brengen ze ook over. We beschikken echter niet over een optimaal instrumentarium. Voor het eerste deel is dat wel het geval, en we moeten dan ook zorgen dat het wordt toegepast.

De voorzitter : Het incident is gesloten

– *Het incident is gesloten om 14.55 uur.*
